

det, som hr. Keld Albrechtsen forsøgte at antyde.

Men jeg vil fastholde, at grundstammen i ethvert civilt samfund er de mennesker, der er folkevalgte, og som står til ansvar over for vælgerne.

Der kan det være, at vi har en forskellig holdning til tingene, men jeg har ingen problemer med at diskutere med alle mulige forskellige typer organisationer. Man skal bare passe på, at de organisationer ikke forsøger at tiltuske sig en platform, der hedder, at de er repræsentanter for folket, for jeg mener faktisk ikke, at man med rette kan sige, at de er det. De er repræsentanter for en organisation.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det glæder mig meget, at fru Lene Espersen kommer mig i møde. Jeg vil spørge hende om, hvorvidt følgende er demokratisk: Vi ser, at de folkevalgte, regeringer i Vesteuropa og USA, har den praksis, når vi nu snakker demokrati, at når der skal laves aftaler i WTO, indkalder de et par udvalgte ulande og sætter sig bag lukkede døre og har nogle forhandlinger, der f.eks. fører til det udkast, der ligger på bordet nu, og som 40 af de allerfattigste lande siger, at de ikke vil have med at gøre.

Er det demokratisk? Eller vil fru Lene Espersen være med til at få standset den lukkede fremgangsmåde, som de rige lande bruger ved f.eks. at invitere Mexico eller Indien til sådan et klubmøde, mens de allerfattigste 40 lande altid står uden for døren? Er det dét, fru Lene Espersen mener med, at WTO skal demokratiseres? For så er der måske grundlag for en positiv debat.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jeg tror altså, at hr. Keld Albrechtsen har set sig lidt sur på tilværelsen i dag. Jeg har faktisk en fuldstændig anderledes opfattelse af, hvad virkeligheden er.

Den er, at WTO i meget, meget høj grad har bidraget til, at også de allerfattigste lande, udviklingslandene, rent faktisk er begyndt at have noget indflydelse på deres egen tilværelse.

Jeg synes, at de diskussioner, som jeg har haft med repræsentanter og embedsmænd fra WTO, tyder på, at man gør et overordentlig stort stykke arbejde for at hjælpe udviklingslandene, der jo ikke har en hærskere af embedsmænd til at

hjælpe sig med at forhandle, altså netop hjælpe de allerfattigste lande til også at få indflydelse og blive inddraget i beslutningerne.

Jeg ved fra WTO's direktør, hr. Mike Moore, at man har en enorm fokus på at hjælpe og forsøge at få inddraget udviklingslandene i de diskussioner, der foregår. Det synes jeg rent faktisk man skal tage hatten af for.

Jeg synes, det er uværdigt, at hr. Keld Albrechtsen ligesom forsøger at gøre WTO til sådan en stor problemklub, for jeg mener faktisk, at det helt overordnede perspektiv i det er konsensus. Det er, at alle lande skal være enige, og at man forsøger at tage hensyn og hjælpe og inddrage udviklingslandene, så meget som det overhovedet er muligt med de begrænsede ressourcer, man har i WTO's stab af ansatte personer.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jamen nu bliver jeg jo helt rørt over, hvordan de fattigste lande skal hjælpes. Men de fattigste lande har meddelt, at de ikke kan klare gennemførelsen af nye aftalesystemer i den kommende 2-års-periode, og derfor siger de: Vi vil ikke have flere af disse frihandelsaftaler. Vi kan simpelt hen ikke magte dem. Men nu vil vi have mindst 2 år til at forsøge at leve op til de aftaler, vi allerede er blevet påtvunget. Vi vil prøve, om vi kan komme til at leve med dem, så vi ikke bliver helt ødelagt af dem.

Betyder det, fru Lene Espersen siger, at hun så er indstillet på hundrede procent at støtte de 40 landes krav om, at nu skal der ikke presses flere investeringsaftaler og liberaliseringsaftaler ned over hovedet på dem?

Eller betyder det, fru Lene Espersen siger, at det må de finde sig i? Men så skal fru Lene Espersen komme med en ekspert, som kan fortælle dem, hvordan de skal håndtere disse ting.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Nu kommer vi nok ind til det, der er kernen i hr. Keld Albrechtsens problemstilling, nemlig at hr. Keld Albrechtsen ikke rigtig bryder sig om frihandel. Jeg må sige til hr. Keld Albrechtsen, at al erfaring viser, at de lande, som åbner op, og som får frihandel, og som giver markedsgang, sådan set også er de udviklingslande, det går bedst.

Et godt eksempel er f.eks., at Ghana og Sydkorea var på samme niveau for 30 år siden. De